

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 975/2026
14.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Милош Тодоровић, адвокат из ..., против туженог „Elrad WS-S“ ДОО, Предузеће за развој и производњу кабловских сетова Власотинце, чији је пуномоћник Драгица Младеновић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2079/2025 од 21.10.2025. године, у седници одржаној дана 14.05.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2079/2025 од 21.10.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу, Судска јединица у Власотинцу П1 23/22 од 10.03.2025. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да јој је тужени исплаћивао умањене износе на основне нето зараде у периоду од децембра 2019. године до новембра 2020. године, те да се тужени обавезе да јој на име разлике од исплаћене нето зараде до припадајуће нето зараде исплати укупно 4.548,34 динара у појединачним износима и са законском затезном каматом, чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да јој је тужени исплаћивао умањене износе на име боловања, те да се тужени обавезе да јој на име разлике од исплаћеног до припадајућег износа на име боловања, за период од децембра 2018. године закључно са новембром 2020. године исплати укупно 22.169,13 динара у појединачним износима и са законском затезном каматом, чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се утврди да јој је тужени није исплаћивао трошкове превоза за период од марта 2018. године закључно са јулом 2020. године износе од по 6.000,00 динара, као и јој је исплаћивао умањене износе за август и септембар 2020. године, укупно 128.200,00 динара у појединачним износима и са законском затезном каматом, чија су висина и датуми доспелости ближе

наведени у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, тужила је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка од 460.974,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1394/25 од 29.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом и четвртом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 17.01.2022. године, а поднеском од 28.11.2023. године тужба је преиначена повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 26.717,47 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

У конкретном случају не ради се о парници из радног спора у смислу члана 441. ЗПП (код којих је ревизија увек дозвољена), иако тужила тражи заштиту права из радног односа, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ се ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија није дозвољена.

На основу изложеног, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154.

став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић